

Domenia

Bill Bolth

Domenia

Hoe een land met extreme staatsinvloed
vecht voor meer individuele vrijheid.
De lotgevallen van Nadi en Bill.

(Bill Bolth – 2010)

Deel 1

Thema van het boek Domenia

Er bestaan een dictatuur waarin het gezin voor de staat nieuw volk produceert. Baby's worden na 6 maanden bij de ouders weggehaald en vervolgens door de staat opgevoed. Daarbij wordt de ideologie van de dictatuur gevolgd.

De staat bepaalt (namens de grote leider) je werkzame leven en bepaalt wanneer je kinderen moet krijgen. De staat brengt partners volgens een ideaalbeeld bij elkaar en verplicht ze tot reproductie. Dat moet doorgaan tot de vrouw 36 jaar is en de man mag tot 42 doorgaan. Dat betekent dat mannen waarvan de partner 37 wordt en zij zelf nog geen 43 zijn aan andere partners worden gekoppeld. Maar dat komt zelden voor omdat koppels doorgaans met leeftijdgenoten worden gevormd.

Het selecteren van koppels begint al vroeg. De kinderen groeien tot groep 8, ze zijn dan 12 jaar, gescheiden op. In groep 8 worden jongens en meisjes samengevoegd. Dan kunnen ze alvast aan elkaar wennen. Mijn vrouw is begeleidster van een groep kinderen van groep 8 tot groep 12. Ze zijn dan 16 jaar als zij haar groep overdraagt aan de laatste begeleiders, waar ze tot hun achttiende of twintigste jaar verblijven. Dat hangt van hun toekomstige rol of beroep af. In deze fase zijn meestal al koppels gevormd. Koppels worden getest of de match duurzaam is. Mocht daar twijfel over bestaan, dan worden de koppels gescheiden. Nieuw koppels die door de leiding worden gevormd kunnen bestaan uit groepen die elkaar voor hun zestiende jaar niet kennen. Deze topgroepen worden elk half jaar gemixt, zodat de kinderen hun horizon kunnen verbreden en kennismaken met anderen. Alles is erop gericht stabiele paartjes te vormen. Los van de partnerkeuze is deze periode dus ook belangrijk voor de uiteindelijke beroepskeuze.

Tijdens de opvoeding van de kinderen wordt vastgesteld wat hun talenten zijn en op basis daarvan worden ze al vroeg voorbereid om werk te doen dat bij die talenten past. Ook worden jongeren geselecteerd voor de geheime dienst, die beroepsmatig of als burger met een baan 'under cover' de bevolking bespioneert. Dissidenten worden al snel opgespoord en geëlimineerd. Net als ouderen verdwijnen dissidenten spoorloos.

Zowel mannen als vrouwen worden geacht tot hun tweeënzestigste jaar te werken. Daarna volgt een lange welverdiende vakantie. Maar tijdens die periode verdwijnen de mensen spoorloos. Niemand in Domenia zal zijn vijfenzestigste verjaardag vieren. De grote leider ondergaat hetzelfde lot. Zodra hij 62 wordt benoemt hij een opvolger en treedt af. Vervolgens hoor je nooit meer iets van hem. Hij verdwijnt, maar volgens de geruchten verdwijnt hij niet op dezelfde manier als het volk. Hij zou zijn laatste dagen slijten in ons buurland.

Het ondergronds verzet groeit. De organisatie van het verzet is een gevaarlijke bezigheid, maar groeit gestaag.

Twee stellingen, die volgens de traditie van Domenia zijn samengevoegd zijn bevriend maar raken verstrikt en conflicten en intriges. Het ene stel ondersteunt het bestaande systeem volledig. Ze zijn bevriend met het andere stel dat zich tegen het systeem verzet. Het breekpunt ontstaat als het eerste kind geboren wordt. Het stel dat zich verzet wil het kan niet aan de staat afstaan. Hun vrienden vinden dat het wel moet, maar willen hun ook niet verraden.

We zien hoe het ene stel worstelt met het idee dat ze de staat verraden als ze hun vrienden niet aangeven. Het andere stel staat onder grote druk. Ze proberen de geboorte geheim te houden en als het toch uitkomt, proberen ze uit handen van de politie te blijven. Ze sluiten zich aan bij een ondergrondse beweging en helpen het dictatoriale systeem te ondermijnen.

Domenia is een schiereiland dat in het oosten grenst aan ons buurland Latavië. De grens is ongeveer 80 kilometer lang en wordt gevormd door een onherbergzaam hoogland, met oerwouden en brede ravijnen. Verder heeft Domenia veel stranden, want we worden omringt door de zee. Voor de gewone Domeniaan is Latavië ver weg, onbereikbaar. Onbekend terrein, een land waar 'verkeerde' mensen wonen met zondige gewoonten en een verwerpelijke samenleving. Tevens het lichtend voorbeeld en levensdoel van de mensen in het verzet.

1

Het is al de hele dag onrustig bij onze burens. Zes maanden geleden is er een kind geboren en ze hebben het met veel liefde verzorgd. De moeder gaf borstvoeding, want dat is verplicht. Daarom was ze ook vrijgesteld van werken. Haar taak zit er bijna op, ze draagt vandaag een nieuwe burger over aan de staat. Vader en moeder hebben hun plicht gedaan en dat vervult ze met trots. Maar maakt ze ook verdrietig, vooral de moeder. Gisteren kwam ik haar nog tegen op de gang. Ze hield zich groot. Ze toonde zich een trotse burger. Het leek alsof ze al afscheid had genomen van het moederschap,.....alsof! Maar vandaag hoor ik door de dunne wanden van ons appartement alleen beangstigende stilte, af en toe onderbroken door een huilende baby en de geluidjes van een sussende moeder. Het kind voelt natuurlijk de spanning bij vader en moeder, die heen en weer worden geslingerd tussen trotse vaderlandsliefde en het verdriet om het onvermijdelijke verlies van hun kind.

Dat dit moment zou komen wisten ze natuurlijk allang. Ook zij zijn ooit na zes maanden bij hun ouders weggehaald. Bij ons in Domenia zijn echtparen eigenlijk niets anders dan kinderen producerende fabrieken. Een gezin heb je met kinderen, maar dat duurt slechts zes maanden. Dan ben je gezin af en weer gewoon een kinderloos echtpaar. Sommige vrouwen in Domenia baren tussen hun vijftiengste en veertigste wel tien kinderen. Geen een blijft in het gezin, ze worden allemaal na zes maanden afgedragen aan de staat. Je zou denken dat Domenia ondertussen uit z'n voegen barst door overbevolking, maar de waarheid is dat ons land nauwelijks groeit. De staat is een veelvraat als het om mensen gaat. Voor de grote (en kleine) leiders zijn wij slechts nummers. Van de gemiddeld acht tot tien kinderen per echtpaar zullen er slechts twee tot drie zelf kinderen verwekken. En op dat moment weet je, dat je kind precies zes maanden bij je blijft. Veel jonge vrouwen voelen zich daardoor gestimuleerd om snel opnieuw zwanger te worden. En als het niet snel genoeg lukt komt er een commissie kijken waarom een nieuwe zwangerschap uitblijft. Vader en moeder worden grondig onderzocht en als er geen medische redenen zijn komt er een psychiater bij je thuis, en liggend op je eigen bank wordt je ziel blootgelegd. Nu we het toch over bloot hebben, ze komen ook aan je bed staan om te kijken hoe je met elkaar vrijt. En het ergste is dan, dat je ongevraagd adviezen krijgt om een snelle conceptie te waarborgen. Ik weet waarover ik praat. Mijn vrouw en ik hebben dit al een paar keer meegemaakt. Wij zijn vier jaar samen en we hebben nog geen kind ter wereld gebracht. Daar is de staat niet gelukkig mee. Ze hebben ons bedreigd uit elkaar te halen en ik vrees dat het ook echt gaat gebeuren, tenzij we alsnog aan een zwangerschap beginnen. Of ondergronds gaan. Dat laatste speelt steeds vaker in onze hoofden. Ja, wij willen graag een kind, misschien wel twee. Maar we willen het niet na zes maanden weer afstaan. En wat ook speelt is, dat wij een van de weinige paren zijn die uit liefde voor elkaar samen is. Wij hebben voor elkaar gekozen. De meeste burgers van Domenia zijn door de staat samengevoegd. Liefde speelt hierbij geen rol. OK, sommigen zijn na verloop van de tijd aan elkaar gewend geraakt, kunnen niet meer zonder elkaar. Er bloeit soms zelfs liefde tussen die verplichte koppels. En als het echt niet goed gaat, worden we aan andere partners gekoppeld op basis van de profielen die de staat van ons heeft. Het wordt allemaal geaccepteerd. We kunnen niet anders. Burgers van Domenia zijn niet in gezinnen opgevoed, maar in opvoedingshuizen en daar worden we voorbereid tot deze levensvorm en onze plicht om burgers te produceren voor de staat. Eigenlijk zijn we gewoon fokmachines. Niet veel anders dan de bedrijven waar dieren voor consumptie worden gefokt. Met dit verschil, dat wij paarsgewijs in huizen of appartementen wonen.

Sommige machines haperen, zoals mijn vrouw en ik. En machines die haperen moeten natuurlijk gerepareerd worden. Onderdelen die niet naar verwachting functioneren worden vervangen. Ook bij ons mensen. Dat kan ons ook gebeuren. Alleen weten ze nog niet wie van ons twee hapert. Eerlijk gezegd haperen we beiden niet. Het bewijs werd twee jaar geleverd toen mijn vrouw zwanger werd. We hebben het geheim gehouden en hebben toen voor het eerst contact gekregen met de ondergrondse verzetsbeweging, die ons geholpen heeft de foetus weg te halen. Dat was riskant, enerzijds omdat die abortus onder tamelijk primitieve omstandigheden plaatsvond, anderzijds waren we bang dat het ontdekt werd. En de kans op ontdekking is nog steeds reëel, want er komt weer een moment dat we onderzocht zullen worden. Dan is het niet uitgesloten dat ze sporen van die zwangerschap ontdekken. Wij leven met de angst dat ze die abortus ooit zullen aantonen. En angst dat ze dan ook weten dat wij contacten hebben met de ondergrondse. Angst ook dat ze ons uit elkaar zullen halen en wat er dan met ons gebeurt. Krijgen we nieuwe partners? Of worden we afgedankt? In het laatste geval worden we in werkkampen ingezet tot we ook daar niet meer functioneren en 'spoorloos verdwijnen'.

Mensen die niet voor het staatsfokprogramma worden ingezet hebben geen rechten. Ze leven in fabrieken, mijnen of boerderijen. Ze zijn onvruchtbaar gemaakt om te voorkomen dat er minderwaardige kinderen geboren worden. Dat gebeurt ook met officiële paren die om welke reden ook gestraft worden. Dit hangt ons dus ook boven het hoofd. Deze 'minderwaardigen' moeten werken, onder dwang, gemiddeld twaalf uur per dag. Het werktempo van deze mensen is laag. Ze kunnen niet anders, het is niet vol te houden. Maar er speelt natuurlijk ook een beetje protest in mee. Ze proberen zo lang mogelijk productief te blijven. Een keertje ziek worden is niet erg. Chronische ziekte of ouder worden is wel erg. Typisch, die mensen vind je nergens in Domenia. Ze verdwijnen gewoon. Waarheen? We

weten het niet. Staatsgeheim, zullen we maar zeggen. Van een klein deel van de verdwijningen weten we inmiddels wel méér. Die verdwijningen heeft de staat namelijk niet op het geweten. Sterker, ze worden door de staatspolitie gezocht. Deze mensen zijn ondergedoken, ze leven ondergronds. Maar bij die ondergrondse groepen leven ook mensen zoals wij. Die maakten hetzelfde door als mijn vrouw en ik en hebben uiteindelijk de vlucht naar het ondergrondse verzet gewaagd. Dat is een grote en riskante stap, want ze leven in de illegaliteit in onherbergzaam gebied met ons buurland Latavië. Steeds op de vlucht voor de staatspolitie. Op ontdekking staat 'verdwijning'. We weten niet of die mensen nog leven. De dood is bij ons een onbekend fenomeen, dat we hooguit associëren met de dramatische gevolgen van een ongeval. Misschien staat de natuurlijke dood gelijk aan 'verdwijnen'. Maar de mensen die ondergronds leven beweren dat verdwijningen ook niets met natuurlijke dood te maken hebben. In hun kringen hebben ze dat wel meegemaakt. Mensen worden oud, of ziek en gaan dood. Bovengronds zorgt staat dat improductieve mensen en gestraften eenvoudig uit ons blikveld verdwijnen. Plotseling zijn ze er niet meer. Dat heeft ons aan het denken gezet. Tot nu toe zijn we nog niet verdacht en krijgen we nog steeds adviezen die moeten leiden tot spoedige zwangerschap. We hebben zelfs een uitnodiging voor een cursus waar we in een kleine groep zullen leren hoe we moeten vrijen om succes te hebben. Ja, ja, maar we hebben van het verzet geleerd wat we moeten doen om zwangerschap te voorkomen. Maar op zo'n cursus, onder toezicht oog van deskundigen van de staat en cursusgenoten hebben we niets aan die adviezen. Daarom heeft Nadie, mijn vrouw, een plantenextract gekregen dat ze kort voor en na de cursus moet innemen. Maar de onzekerheid blijft. Stel dat we op die cursus alles goed doen en er gebeurt toch niet wat zij van ons verwachten. Hoe ver zullen ze dan nog gaan, hoe lang duurt het voordat ze hun geduld verliezen?

Wij staan voor een dilemma. Gaan we mee in het staatsconcept en gedragen we ons als brave burgers die iedere 2 jaar een gezond kind aan de staat afleveren? Of verzetten we ons en gaan ondergronds? Nadie is de meest rebelse van ons twee en wil ondergronds. Twee goede vriendinnen van haar hebben die stap al gemaakt en daarom voelt het voor haar relatief veilig. Zij mist die vriendinnen ook, want nu is regelmatig contact niet meer mogelijk. Zij wil in ieder geval niet meewerken aan het 'fokprogramma' van de staat. Dat vindt zij mens- en vrouw onwaardig en bovendien wil ze dat hartverscheurende verdriet om het afstaan van je eigen kind niet meemaken.

Mijn bezorgdheid is vooral de illegaliteit van het verzet. Logisch, zul je zeggen, er worden regelmatig mensen uit het verzet opgepakt. En leven bij de ondergrondse betekent ook minder luxe. Maar daar staat tegenover dat er ook meer liefde en solidariteit is. Ik heb nu een goed inkomen, in het verzet ben ik dat natuurlijk kwijt.

Vreemd is ook dat ondanks de incidentele arrestaties nog nooit verzetmensen verraden zijn. Maar vreemd is het eigenlijk ook weer niet. Verzetmensen die worden opgepakt verdwijnen meestal heel snel, overhaast zou je kunnen zeggen. Ze worden nooit ondervraagd. Waarom niet? Dat heeft geen prioriteit en bovendien hebben politiemensen dat ook niet geleerd. Ondervragen is tijdverlies. Het bevel luidt: oppakken en laten verdwijnen. Daarom kan het ondergrondse verzet gemakkelijk voortbestaan en uitgroeien. Ja, het verzet groeit. Ook Nadie en ik zullen ons ooit bij hen voegen. Ik ben er nog niet rijp voor, maar het is voor ons op termijn toch de enige keus. Misschien twijfel ik te lang.

Ondertussen is het bij de burens langzaam tot de onvermijdelijke crisis gekomen. De mensen van het lokale opvoedingscentrum zijn er, onder begeleiding van twee politieagenten, om hun baby op te halen. De moeder mag nog één keer borstvoeding geven terwijl met de vader de overdrachtspapieren worden doorgenomen en ondertekend. Dan gaan ze weg, met de baby, en laten het ouderpaar achter met hun verdriet, gemengd met trots en vaderlandsliefde. Voorzichtig schuift Nadie de gorgijnen opzij en ziet toe hoe de staatsvertegenwoordigers het gebouw verlaten. De baby van de burens dragen ze in een soort draagbare wieg met zich mee. Afstandelijk, liefdeloos, alsof het de buit van een roofoverval is. Nadie moet zich beheersen, zij is met haar gedachten bij de buurvrouw die misschien ook door het raam kijkt en met natte ogen ziet hoe het gezelschap in een auto stapt en de straat uitrijdt. Als troost zoeken de burens al snel het bed op. Na een half uurtje horen we door de dunne wanden dat ze met passie hun patriottische plicht vervullen, zodat zich mogelijk al binnen 15 maanden dit tafereel zal herhalen.

Nadie, misschien heb je gelijk, fluister ik. Terwijl we op de bank liggen te luisteren naar gekreun van de burens en hun bed lig ik tegen Nadie geleund, een arm om haar schouder. Een beetje aangedaan leven we met de burens mee. We besluiten ook maar naar bed te gaan. Ons zal dit drama bespaard blijven. Als wij een kind krijgen is dat onze vrije keuze en het kind zal in vrijheid opgroeien bij z'n eigen vader en moeder. Als...want dan zullen we de stap naar het ondergrondse verzet moeten maken. En dat is vandaag nog niet aan de orde. Vandaag nog niet.

2

Anders dan ons buurland Latavië heeft Domenia geen eigen energiebronnen zoals kolen of olie. Alles gaat elektrisch. Daarvoor beschikken we over drie in het land verspreide energiecentrales, die stroom opwekken uit kosmische elektromagnetische energie. Met gigantische ovale antennes wordt die energie opgevangen, door resonantie versterkt en met spoelen tot bruikbare stroom geconverteerd. Liefst 150.000 volt wordt opgewekt en voldoende megawatt om heel Domenia van elektriciteit te voorzien. Sterker, er is een overschot aan energie die aan Latavië verkocht wordt. Auto's en schepen beschikken over een kleine versie van deze energiecentrales. En dat geldt ook voor afgelegen boerderijen. Het is goedkoper om die van een eigen elektriciteitscentrale te voorzien dan er kabels naartoe aan te leggen.

De bevolking van Domenia leeft in de drie grote steden, waar alle voorzieningen aanwezig zijn. Een klein deel van de bevolking woont en werkt op de boerderijen op het platteland. De vruchtbare grond levert veel voedsel op. Alleen in het oosten, tegen de hellingen van het hoogland wordt vee gehouden. Daar is het klimaat en de grond minder geschikt voor de landbouw. Op kleinschalige boerderijen worden runderen, varkens en vogels gehouden. Vooral kippen, kalkoenen en eenden. Langs de kust zijn ook viskwekerijen. Bovendien zijn er ook vissers actief die op hoge zee vissen vangen die niet te kweken zijn. Een groot deel van de mest van de veehouderijen wordt gebruikt voor algenkwekerijen langs de kust. Die algen leveren de grondstoffen voor de chemische industrie. In het warmste deel van Domenia, de kuststreek in het zuidwesten, worden op kleinschalige farms insecten gekweekt voor consumptie. Ze worden verwerkt tot veevoer, maar ook in het voedsel voor mensen verwerkt. Deze insecten zijn voedzamer dan vlees van runderen, varkens en gevogelte en de wet schrijft voor dat mensenvoedsel voor minimaal twintig procent uit insecten moet bestaan.

In het onherbergzame grensgebied komen wolven en beren voor. Die kunnen bij boerderijen wel eens voor overlast zorgen. Maar er wordt niet op gejaagd. Met speciaal getrainde honden proberen de boeren deze roofdieren op afstand te houden. In dit moeilijk toegankelijke gebied leeft ook de verzetsbeweging in kleine groepen. Ze beschikken over voertuigen die leden bij hun vlucht hebben meegenomen. Zo kunnen ze zich over het gehele land bewegen, want van het grensgebied naar bijvoorbeeld Sitsow in het zuidwesten is een reis van 260 kilometer. Voor snelle acties zijn auto's onmisbaar.

De drie steden in Domenia zijn Sitsow, centraal gelegen in het zuidwesten, Lavdim in het noordoosten en centraal op ons schiereiland ligt Docans. In Docans woont ook de 'grote leider' en zijn alle bestuursdiensten gevestigd. Dit is dus onze hoofdstad. Ook het centraal energiekantoor, als onderdeel van het ministerie van economie, ligt in Docans. Hier werk ik, als manager van de communicatieafdeling. Dit is een bevoorrechte positie waardoor we ook in een luxe appartement wonen. Alle appartementen zijn in principe hetzelfde ingericht: een entree, woonkamer, keuken, slaapkamer en babykamer, badkamer, wc en berging. Het verschil in luxe zit 'm dan in het aantal vierkante meters, de kwaliteit van de meubels en de inrichting van keuken en badkamer. Door mijn status heb ik ook de beschikking over een auto en omdat Nadie voor het werk in het derde opvoedingscentrum pupillen op werk- en stageplaatsen moet begeleiden heeft ook zij een auto. Twee auto's voor één koppel is redelijk uniek in Domenia, maar volgens onze bureaucratische regels volkomen juist. Als we ons hart volgen en ons aansluiten bij het verzet zullen we dit allemaal moeten opgeven. Nadie heeft daar weinig moeite mee. Ik wel, zeker het gemis van de auto zal moeilijk zijn. Maar ja, ik kan hem natuurlijk ook meenemen.

De dagen in ons leven zijn weinig opwindend. Voor Nadie zit er wel eens een spannend moment in als ze met kinderen van pakweg twaalf tot achttien jaar werkt. Juist in die leeftijd worden velen op stageplaatsen te werk gesteld. Tenminste, de jongeren die niet verder zullen studeren aan de universiteit van Docans. Dit kunnen vaak lastige, opstandige personages zijn en de conflicten die ze veroorzaken dient Nadie dus op te lossen. Haar pupillen bezorgen niet alleen veel werk, maar ook de nodige spanningen. Na het strenge opvoedingshuis waar ze voortdurend bewaakt worden is het werk bij een bedrijf of overheidsadministratie een soort uitlaatklep voor opgekropte frustraties en de natuurlijke drang om zich te ontwikkelen. Ze krijgen een vinger meer vrijheid en nemen de hele arm. Dat botst met de gevestigde orde die in de wereld van de volwassenen niet wezenlijk verschilt met die in de opvoedingshuizen.

Nadie werkt vanuit het opvoedingshuis 6 van Docans. Zelf is ze opgegroeid in het opvoedingshuis van Sitsow en toen ze twaalf jaar was werd ze overgeplaatst naar het opvoedingshuis van Docans, waar ikzelf ben opgegroeid. We kenden elkaar toen niet, maar we ontdekten elkaar vier jaar later tijdens een uitstapje naar het strand. Sindsdien zijn we bij elkaar gebleven. Daarvoor moesten we onze opvoeders duidelijk maken dat we voor elkaar gekozen hebben. Toen we uiteindelijk in dezelfde woongroep werden geplaatst was impliciet duidelijk dat onze liefde goedgekeurd was. Vanaf dat moment deden we alles samen, slapen, douchen, studeren en spelen met andere leden van onze woongroep. Deze

woongroep was gekoppeld aan de universiteit van Docans en was eigenlijk een kleine versie van de massale opvoedingscentra. Hoewel Nadie en ik alles samen deden hadden we geen echte privacy, bij alles wat we deden waren de andere bewoners in de buurt. Dat duurde tot we beiden afgestudeerd waren en een eigen woning kregen. Vanaf dat moment hadden we buiten ons werk alleen elkaar. Natuurlijk misten we onze woongroepgenoten, die we regelmatig opzochten in hun eigen woningen. Na een paar jaar hielden we nog maar met een kleine groep regelmatig contact. Via ons werk en de sportclub kregen we nieuwe vrienden. Ons sociale leven veranderde en de tijd dat we nog in het opvoedingshuis woonden lijkt heel, heel ver weg. Alleen Nadie wordt nog regelmatig beroepshalve met dat leven geconfronteerd.

Vandaag moet Nadie een conflict oplossen met een pupil die in Lavdim geplaatst is. Hij heeft een leerplek bij een broodbakkerij op de inpakafdeling. Omdat het zo ver van Docans verwijderd is, is hij tijdelijk in het opvoedingshuis van Lavdim geplaatst. Normaal zou een conflict door een lokale opvoeder opgelost worden, maar die heeft de hulp van Nadie ingeroepen. Jorg heet hij, eigenlijk JRG10.233.445.03. Waarbij 233.445 naar zijn moeder verwijst en 03 aangeeft dat hij het derde kind van die vrouw is. Jongens als Jorg zullen die naam tot hun dood behouden. Vrouwen krijgen een andere naam. Nadie heette vroeger NDE09.198.107.02. Toen ze het opvoedingshuis verliet werd haar naam veranderd in NDE198.107.652. Daarbij is 652 een verwijzing naar mij, haar partner: BLL07.112.652.02, Bill voor mijn vrienden. Tja, wij hebben inspirerende namen.... In elk geval helpen ze de opvoeders om familiebanden te herleiden, zodat geen stellen worden samengevoegd die een directe familieband hebben.

Jorg had een mede stagiair bedreigd omdat hij een oogje had op een meisje in het opvoedingshuis. Die andere jongen kwam ook van een opvoedingshuis in Docans en had zich verder correct gedragen. Hij had zijn opvoeders zelfs gevraagd of hij bij de groep van dat meisje geplaatst kan worden. Toen Jorg dat ook wilde vragen en hem duidelijk werd gemaakt dat die ander hem voor was ging hij door het lint. De opvoeders wisten hem de bedaren en als compensatie werd een ander meisje waarmee hij eerder omgang had, in zijn groep geplaatst. Maar Jorg negeerde haar totaal. Omdat het meisje zich daardoor gekwetst voelde werd zij weer teruggeplaatst in haar oude groep. Ondertussen begon Jorg die andere jongen uit te dagen en te bedreigen, eerst in de woongroep, later ook in de bakkerij. In een poging het conflict op te lossen werd die andere jongen met het meisje naar een andere woongroep overgeplaatst, maar Jorg zocht hem daar op. Door extra toezicht hielden de opvoeders het conflict in de hand. Toen Jorg in de bakkerij gereedschappen en zelfs ingepakte broden ging gooien werd het te gevaarlijk. Zijn stagebegeleider en zijn opvoeder spraken hem erop aan, wat geen ander effect had dan dat Jorg zijn agressie stiekem voortzette. Jorg werd tenslotte tijdelijk in het opvoedingshuis vastgehouden, maar omdat deze stage een onderdeel van zijn beroepsvorming was kon dat niet zo blijven. Er moest een oplossing komen, zodat beide jongens hun opleiding konden afmaken. Daarom rijdt Nadie vandaag naar Lavdim.

Zelf heb ik later vandaag een persbijeenkomst in Docans. Die vindt plaats in een van de lokale elektriciteitscentrales, net buiten Docans. Voordat het zover is moet ik met een aantal collega's de presentatie perfectioneren en voorbereiden. Het gaat om een tamelijk technisch onderwerp met betrekking tot de energieconversie. Door een andere ondersteunende techniek kan met dezelfde antenne veertig procent meer elektriciteit op het binnenlandse netwerk worden gezet. Mijn taak is nu om via de pers aan de burgers uit te leggen waarom dat een goede ontwikkeling is. Dat dit, ondanks de reeds bestaande overproductie, goed is voor Domenia en haar burgers. Het overschot wordt verkocht aan Latavië. Dus, nu kunnen we nog meer elektriciteit aan ons buurland verkopen. Dat is goed voor onze staatskas. En goed voor het milieu in Latavië. De journalisten die straks mijn presentatie bijwonen zullen braaf mijn halleluja verhaal noteren en een enkeling durft misschien een kritische vraag te stellen. Mijn standaard reactie is dan dat we in het landsbelang verder geen mededelingen kunnen doen. Daar kom je altijd wel mee weg, want die journalisten werken dan wel voor de media, maar de media zijn altijd nog onderdeel van de staat.

De persbijeenkomst wordt goed bezocht. Alle media zijn vertegenwoordigd, hoewel ik niet alle journalisten herken. Er zijn een paar onbekende gezichten bij. Dat is op zichzelf niet zo vreemd, ook daar komen een gaan mensen. Op den duur weet je wel wie wie is, dus ik maak me daar niet druk om.

De presentatie begint met een algemene inleiding over ons energie- en distributiesysteem, gevolgd door productie- en verbruikscijfers. Dat daar een aanmerkelijk verschil in zit valt niet te verbergen, dus volgt een uitweiding over export en inkomsten. Vervolgens legt een technicus van onze centrale uit hoe het systeem verbeterd is, compleet met schema's. Als hij klaar is mogen de journalisten vragen stellen. Meteen stond een vrouw op die zich voorstelde als correspondent van CLN, een commerciële nieuwsomroep uit Latavië. Zij is ongeveer eenmeterzeventig lang, halflang blond haar en draagt een mintkleurig mantelpakje. Haar cameraman is een kop groter, licht kalend, beginnend grijs haar, een ringbaardje en gekleed in een donkere jeans en over een roze overhemd een beige bodywarmer. Zij vraagt:

Kunt u aangeven hoeveel van de vermeende overcapaciteit naar Latavië geëxporteerd zal worden en in hoeverre dat door Domenia gegarandeerd wordt?

Terwijl de technicus antwoord geeft vraag ik aan mijn medewerkster of zij ook echt buitenlandse journalisten had uitgenodigd. Zij kijkt me met een duidelijke 'weet-niet' blik aan. Ik heb haar bij de ontvangst niet gezien, zegt ze. Haar cameraman wel, die had een perskaart bij zich die veel leek de gangbare perskaarten van media in Domenia. Maar omdat het CLN logo en de pasfoto er echt uitzagen heeft zij hem alsnog op de lijst gezet. Die vrouw was haar ontgaan, maar de cameraman had wel aangegeven dat zij zou meekomen.

De CLN journaliste stelt verder geen vragen en de andere aanwezigen beginnen hun vragen op ons af te vuren. Haar cameraman filmt gewoon verder terwijl de vrouw zich langs de zijkant van de zaal naar onze tafel beweegt. Tussen onze tafel en de zaaluitgang blijft ze staan terwijl ze notities maakt. Af en toe geeft ze een teken aan haar cameraman. Die knikt, maar ik zie niet dat hij iets met zijn uitrusting doet. Nog voordat de bijeenkomst is afgelopen pakt hij zijn spullen en gaat rustig naar buiten. Zij blijft staan. Een kwartier later sluit ik de bijeenkomst. De meesten gaan direct weg, een paar anderen komen naar ons toe met nieuwe vragen die ze niet en public wilden stellen. Ondertussen blijft de CLN-vrouw rustig staan wachten, minzaam glimlachend naar haar collega's en mij. En mij? Die heeft dus ook een speciale vraag, die ze alleen aan mij wil stellen als iedereen weg is, denk ik. Maar haar cameraman is al weg, ik ben benieuwd waar ze mee komt.

Terwijl de laatste journalisten de zaal verlaten komt de CLN-dame langzaam naar mij toe. Ze kijkt me aan en vervolgens kijkt ze naar mijn collega's hoe die hun spullen bij elkaar pakken om eveneens weg te gaan. Ze blijft op twee meter afstand staan en wacht kennelijk tot we alleen zijn. Mijn medewerkster lijkt haar door te hebben en blijft nog even naast me staan. Kan ik nog ergens mee helpen? Vraagt ze, terwijl ze de CLN-dame onderzoekend aankeek. Nee, ga maar. Ik kom zo meteen naar kantoor, zeg ik.

Terwijl zij de zaal verlaat, komt de CLN-cameraman weer binnen, zonder zijn uitrusting. Alsof zij het niet vertrouwt blijft mijn medewerkster in de deuropening staan. Ik blijf hier wachten, zei ze terwijl ze de deur dichttrekt.

De CLN-dame kijkt geamuseerd hoe ze de deur sluit en legt dan haar hand op mijn arm. Ze knikt richting andere kant van de zaal en gedrieën lopen we zwigend naar de andere kant. Daar aangekomen begint de man met de waarschuwing om vooral zachtjes te praten, terwijl hij naar de deur wijst. Ik haal mijn schouders op.

We weten dat je contact hebt gezocht met de ondergrondse, zegt de vrouw op gedempte toon. Ik voel het bloed uit mijn gezicht wegtrekken. Mijn hart klopt in mijn keel. Ik geeft geen antwoord en kijk haar alleen fronsend aan.

De man vult aan: Jouw vrouw heeft het initiatief daarvoor genomen.

Op mijn gezicht is de angst te lezen, waarop de vrouw reageert: Je hoeft niet ongerust te zijn, wij zijn zelf bij de ondergrondse en zullen voortaan contact met je houden. Als je er klaar voor bent om je bij ons aan te sluiten horen we dat wel. Wij zorgen dan voor hulp. Wij blijven CLN als dekmantel gebruiken.

De man geeft een visitekaartje en zegt: Wij hebben een kantoor in de 42e straat. Daar kun je ons altijd bereiken. Bespreek dit ook met je vrouw.

De dame vult aan: Ik ben Jolante en zijn naam is Dirk. Jouw vrouw kent mijn naam, maar we hebben niet eerder ontmoet. Wij hebben trouwens voor onze dekmantel ook Latavische achternamen. Ik ben dus Jolante Drago en hij heet Dirk Swick, die namen staan ook op onze officiële perskaart. Als je contact met ons zoekt moet je er steeds voor zorgen dat je daar een professionele reden voor hebt. En zeker niet opbellen, we gaan er vanuit dat ons kantoor wordt afgeluisterd. Trouwens, wij zijn echt correspondenten van CLN en moeten straks een bericht naar het hoofdkantoor sturen. Onze dekmantel is compleet, maar we moeten toch oppassen dat we niet ontdekt worden.

Al die tijd heb ik alleen maar geknikt, ik kon geen woord zeggen. Het wordt nemens.....

Later die avond, als we gegeten hebben en de afwas in de machine staat, vraag ik Nadie hoe haar dag was. Ze kijkt me aan en haalt haar schouders op. Ik denk, begint ze bedachtzaam, dat die Jorg voor verdwijning in aanmerking komt. Dat wil ik voorkomen, maar zijn chef denkt daar anders over. Ik ga morgen naar het centrum waar hij vandaan komt en probeer meer over hem aan de weet te komen. Daarna ga ik terug om te kijken of er nog wat te redden valt. Hij moet voor die agressie behandeld worden desnoods wordt hij overgeplaatst. Hoe was jou presentatie?

Ik toon haar het visitekaartje van Dirk Swick.

CLN? Vraagt ze. Ja, zeg ik, hij is een collega van Jolante Drago. Ondertussen slaat mijn hart in mijn keel en aan het gezicht van Nadie te zien tikken onze harten synchroon. Bij mij om een vorm van ongerustheid, bij haar door blijde opwindning. Voor mij gaat het te snel, voor Nadie kan het niet snel genoeg gaan.

Jolante, zegt ze terwijl ze het kaartje uit mijn hand pakt. CLN.

Ik heb beloofd alleen contact op te nemen als het op met een professionele reden is, tenminste dat het er zo uitziet.

We moeten voorzichtig zijn, want ze zijn bang dat hun kantoor gecontroleerd wordt.
Nadie knikt. Ik wil zo snel mogelijk met haar praten, zegt ze.

Op de televisie staat het nieuws aan. Ook mijn presentatie wordt kort behandeld. Dan gaat de telefoon, mijn assistente aan is de lijn. Ik heb zitten nadenken, zegt ze. Die CLN-dame kwam me erg bekend voor. Ik kan het mis hebben, maar zij lijkt erg op een meid uit mijn opvoedingscentrum, een jaargang hoger dan ik. Alleen had die geen blond haar.

Ik stel haar gerust: Zij heet Jolante Drago en is echt correspondent bij CLN. Probeer maar een clip van haar reportage bij CLN los te krijgen. Ze hebben een kantoor op de Tweeënveertigste straat. Je kunt haar op de perslijst zetten. Tot morgen.
Tot morgen.

Nadie kruipt tegen me aan.

Wanneer neem je contact met haar op? Vraagt ze.

Laten we daar maar eens over praten, Nadie, we moeten dat eerst goed overwegen en plannen. Als ik contact met ze opneem is er geen weg terug meer. Dat gaat gepaard met grote veranderingen en wat ook belangrijk is... we mogen geen sporen achterlaten. Voor de politie en de staatsveiligheid moeten we onvindbaar zijn. Als ze ons vinden loopt ook het verzet gevaar en wij verdwijnen alsnog...

Maar dan anders, vult Nadie aan.

We moeten ons goed voorbereiden.

Nadie knikt en zwijgt.